

Capítol 5

El pla d'en Pere per a escapar dels algtzirs

Braulio Foz:

- Oh, llibertat preciosa!

El millor que hi ha en aquest món és ser lliure.

Una persona lliure és més **afortunada** que una rica.

La llibertat està en el cos i en l'esperit.

Una persona que viu en una presó no és lliure.

I una persona que viu amb por tampoc és lliure.

Per a ser lliure cal ser una persona justa,
bona, sincera i **serena**.

En Pere volia ser una persona lliure,
però tenia por d'anar a la presó.

Encara recordava al frare d'Ozca
i s'imaginava als algutzirs
perseguint-lo per Barbastre.

Però a en Pere se li va acudir una idea boja
per a lliurar-se dels algutzirs.
Estimat lector, segueix llegint
i veuràs el que va fer en Pere .

En Pere en veure's tan sol i amb por,
va decidir tornar a entrar a l'església.

En aquell moment, se li va acudir un pla genial:
disfressar-se de dona.

En Pere **va repassar al seu cap** les coses bones
i dolentes que tenia el seu pla genial.

Una persona **afortunada** és que té bona sort.

Una persona **serena** és una persona tranquil·la que pren decisions amb calma.

Repasar al cap és el mateix que pensar en alguna cosa.

De sobte, les portes de l'església es van obrir
i va començar a entrar molta gent a la vegada.
En Pere va aprofitar aquest moment per a sortir de l'església
sense que ningú se n'adonés.

Es va dirigir a una botiga per a comprar tela, fil i sedes.
També va comprar salsitxes i pa per a menjar.
En Pere va guardar tot el que havia comprat
i va marxar de Barbastre.

Va arribar als afores de Barbastre.
Va començar a tallar i cosir les teles per fer-se un vestit.
Quan va acabar de cosir, es va posar el vestit.
Li quedava tant bé que semblava una dona de veritat.

En Pere tenia el cabell fosc i llarg,
perquè no se'l havia tallat.
Es va pentinar el cabell com el portaven les dones.

Quan va acabar, en Pere semblava la dona més maca del món.
Estava tant content amb el resultat,
que va pensar quedar-se així la resta de la vida.

Es va menjar les salsitxes i el pa
abans que es fes de nit.
Després es va anar a un poble que havia vist en sortir de Barbastre.

Va trucar a la porta de la primera casa que va veure.

Li va obrir una dona que es va espantar molt
al veure una noia sola pel bosc.

La dona va convidar a sopar i a dormir a en Pere
sense saber que era un home disfressat.

Era una dona pobre amb 4 fills.

El seu marit treballava en un altre poble
i no era gaire a casa.

Després de menjar, en Pere se'n va anar a dormir.

L'endemà va marxar aviat de la casa.

Li va donar les gràcies a la dona per deixar-lo sopar i dormir.

Va sortir a fora i mirant al cel va dir:

Pere Saputo:

- **Màmola algutzirs!**

Va seguir caminant pel camp,
allunyant-se d'Oscà i de Barbastro.

Va descansar en diversos llocs, va menjar i beure.

Caminant per un camí,
en Pere va llençar la seva roba d'home
que portava des d'Almudévar.

A la tarda, va trobar un altre poble.

Als afores hi havia un edifici molt gran
que va reconèixer com un convent de monges.

Aquesta expressió l'utilitza en Pere per a burlar-se dels algutzirs que creu que li persegueixen. En Pere l'utilitza perquè pensa que no el trobaran mai gràcies al seu pla genial. És semblant a dir: "Aquí us quedeu, Algutzirs"

Pere Saputo:

- Un convent de monges!
És el que estava buscant!
Un lloc en el que només hi ha dones
és el lloc perfecte per amagar-se.
Els algutzirs no em buscaran aquí.

Un convent de dones que resen en **llatí**
és un bon lloc per a amagar-me disfressat de dona.

En Pere va començar a trencar el seu vestit,
es va despenjar i es va esvalotar els cabells,
es va fer tres esgarrapades a la cara,
es va enganxar una galtada en una galta
i es va embrutar el vestit amb fang.

Després d'això,
semblava que en Pere li havien donat una pallissa.
En Pere volia **fingir** que uns homes
l'havien intentar violar en el camp.

Abans de trucar a la porta del convent,
en Pere es va mullar els ulls amb saliva.
Semblava que havia plorat molt.
Va trucar a la porta del convent i una monja va parlar.

Monja:

- **Au Maria.**

El **llatí** és un idioma antic que va donar origen a altres idiomes. Ha sigut i és un idioma utilitzat per l'església catòlica i va ser l'idioma oficial fins a l'Edat Moderna.

Fingir és fer creure alguna cosa als altres que no és veritat.

En aquesta ocasió **Au Maria** és la forma de saludar en el convent. És com dir hola.

En Pere no va respondre i es va posar a plorar.
A la monja li va semblar estrany veure una noia jove,
sola i amb ferides en el cos.

La monja va començar a preguntar-li coses.

Monja:

- Qui ets?

D'on vens?

Què t'ha passat?

I altres preguntes que en Pere responia amb mentides.

Pere Saputo:

- Avui he sortit del poble per anar a veure a la meva estimada.
Ella viu fora. En un altre poble.
La meva tia és una dona pobre que està molt malalta
i tinc que anar a cuidar-la .

En el camí m'he trobat amb uns homes malvats.
M'han intentat violar dues vegades!
Gràcies a Déu, m'he escapat i he arribat a aquest convent.

Si us plau, deixa'm entrar i estar fora de perill.

Braulio Foz:

- Mare meva, quantes mentides li va dir en Pere a la monja perquè li deixés entrar al convent!

La monja que va escoltar la història,
va trucar a la mare priora per a què l'escoltés també.
En Pere va repetir les mentides i va dir alguna més.

Al final, per **caritat** i compassió,
la mare priora va deixar entrar a en Pere al convent.
Va obrir les portes i en Pere
va aconseguir el que volia:
entrar al convent vestit de dona.

Una persona que sent **caritat** ajuda a altres persones que ho necessiten.

Curiositats del capítol:

[Disc de música Pere Saputo:](#)

L'Orquestrina del Fabirol va gravar un disc sobre La Vida d'en Pere Saputo.

La cançó "Oh, llibertat preciosa!" està inspirada en aquest capítol

